

Forsvarsminister og for Resten ogsaa til mine Kolleger og til Amenheden, at det er en almindelig Anskuelse — jeg gør mig ikke til Tolk for den, men den er en almindelig Opfattelse — indenfor Underofficerskredse, nu har jeg hørt den saa mange Gange indenfor den sidste Maaned, at jeg kan sige, at den er almindeligt raadende — det er en almindelig Anskuelse blandt Underofficererne, at der blandt en stor Del af Officerskorpset, navnlig blandt højere og Forvaltnings-officerer, hersker en Uvillie imod, at Underofficerernes sociale Stilling hæves. Jeg ønsker at sige det, fordi det er gavnligt at vide det, men jeg tilføjer med det samme, at jeg ikke gør mig til Tolk for den Anskuelse, for jeg ved ikke noget derom, jeg har saa faa Forbindelser i Officersstanden, at jeg ikke tør sige noget derom, de Forbindelser, jeg har der, ere ganske vist heller ikke af den Art. Men jeg synes, at det er godt, at Ministeren ved det, godt, at mine Kolleger vide det, og godt, at Almenheden ved det. Jeg vil igen indskærpe Ministeren, at det hverken er et Angreb paa Hæren eller paa Officersstanden, jeg her fremsætter, men jeg oplyser her gennem Folketinget, det eneste Sted, hvor man fuldstændigt frit kan sige, hvad man erfarer, at det er min Erfaring, at Underofficerskorpset har den Opfattelse:

Den næste Minister, jeg maa henvende mig til i det Forhold baade med Hensyn til Organisationen og med Hensyn til Kraften, men dog ikke her med Hensyn til Villien til at optræde, er til min Beklagelse den højtærede Trafikminister. Ministeren ved, hvor megen Pris jeg sætter paa ham, thi jeg har sagt ham det mange Gange, han ved mere end nogen, at det ikke er for at være barsk eller ubehagelig, men fordi det virkelig er nødvendigt, at der fra Folketingets Side, fra Folkerepræsentationens Side sker en Henvendelse til Ministeren angaaende de Sager, jeg nu skal tale om. Jeg vil begynde med at sige, at hvis jeg var Trafikministeren, vilde jeg naturligvis fortryde, hvad jeg havde sagt om Lønningslovenes umaadelige Overskridelser; thi hvad Finansministeren har staaet og sagt her i Tinget flere Gange med Hensyn til Opsumringen af Lønningslovene, er aldeles ikke, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) opfattede det, Polemik mod Gehejmeatsraad Bråmsen, ingenlunde, men en Paavisning af, at hvad Trafikministeren havde sagt oppe i Landstinget, ikke var rigtigt. Faktum er, at Trafikministeren havde medregnet baade de nyansatte og yderligere Virkninger

af Lønningslovene, fordi der var andre, der ikke vare med paa Lønningslovene, som ogsaa skulde have Forbedring o. s. v. o. s. v., til at faa det svimlende Beløb, der tales om som Overskridelse, medens det er nogle faa Hundrede Tusinde Kroner, bestaaende i en Fejlregning fra Statsbanerne, hvorefter det drejer sig.

Dette, at den højtærede Trafikminister saaledes kommer til at give Oplysninger, som, naar de trævles op, vise sig ikke at kunne holde Stik, er ikke hans Fejl, det er den Administrations Fejl, der giver ham disse Tal at gaa med. Det er Ministeren umuligt at se bag de Tal. Paa samme Maade ved jeg, at den højtærede Minister paa det Omraade, jeg nu skal tale om, gør sig al mulig Umage, at hans Villie er god, og at han ogsaa stadig tror paa, at det nok skal lykkes ham at faa det gennemført. Men desværre er han en halveret Minister. Han er dels Telegrafminister og dels Jernbaneminister. Og medens det er en let Sag, i alt Fald en Sag, der ligger, at gennemføre som Telegrafminister overfor Telegrafvæsenets Administration det Forhold til Etatens ansatte, som Forhandlingsreglerne af 4. Maj 1910 forudsætte, er det ham ikke muligt at faa den samme Forhandlingsret gennemført for Jernbanevæsenet. Der kommer det fuldstændigt — det gør mig ondt at maatte sige det — barokke frem, at der endog foreligger en Skrivelse vedrørende Telegrafetaten, hvori der siges, at man i Telegrafetatens Forening har ganske de samme Mangler som i Jernbaneetatens overfor Forhandlingsreglerne, men medens det gaar overordentlig fortræffeligt i Henhold til en fra Telegrafdirektoratet udgaaet Skrivelse foreløbig at bringe Forhandlingsreglerne til Anvendelse overfor Telegrafvæsenets Forening, uanset at de i saa Henseende nødvendige Lovændringer ikke ere blevne vedtagne endnu, er det ganske umuligt paa Grund af disse formelle Mangler for de to Jernbaneorganisationer at komme til Forhandling. Telegrafministeren kan udmærket, men Jernbaneministeren kan det umuligt, og det er dog ganske de samme formelle Mangler begge Steder. Det er det, jeg kalder en halveret Minister. Jeg tror ogsaa, at Ministerens Hjerte er halveret. Jeg tror, eller rettere jeg ved af Samtaler med Ministeren, at hans Hjerte er i Forhandlingsreglerne, det er ogsaa Ministerens Ønske at konsolidere dem, for at de ikke skulle falde bort, dersom der hænder ham noget menneskeligt, og Ministeren kun bliver Folketingsmanden for Frederikshavn. Det